

ad §§. 1 og 4.

13) Ordene Assistent, Assistent, Soldassistent, Soldassistent (i § 1 og 4) forandres allevegne til Soldbetjent, Soldbetjente.

Barfod, Clausager, J. Christensen, Grundtvig, C. M. Poulsen, Rasmussen, Alberti, Røfoed, L. Schøler, Knudsen, Hermansen, Sørensen, L. Jensen, Grønberg og Schroll.

Underændringsforslag til det under Nr. 11 stillede Ændringsforslag:

Forsaauidt Ændringsforslaget i sin nuværende Affattelse forkastes,

Sætningen i 4de og 5te Linie „samtlige deres Embedsindtægter“ forandres til „deres faste Gage.“

J. A. Hansen. C. H. Hansen. Johansen.

Rasmussen. Røfoed. Clausager.

Ch. Larsen. J. Christensen. L. Jensen.

L. Schøler. L. A. Hækkerup. Høier.

J. N. Jacobsen. Jagd. D. Thomsen.

Ændringsforslagene fra Nr. 1—9 inclusive fattes først til Forhandling.

Raben: Jeg skal tillade mig at anmode de ærede Herrer om at ville skænke mig deres velvillige Opmærksomhed i saa Dieblikke, for at jeg for dem kan udvikle de Grunde, som have bevæget mig til at deeltage i Stillingen af dette os nu foreliggende Ændringsforslag; jeg skal endydermere anmode dem om, at skænke mig deres Velvillighed saavidt, at de ikke vrides, om jeg maaskee noget længere lægger Beslag paa deres Taalmodighed end de maaskee ønske og end jeg maaskee burde gjøre, men jeg føler mig særlig opfordret til at tale i denne Sag, og min Opfordring ligger egentlig kundert, at jeg aldeles ikke kan have nogen Opfordring dertil, men jeg frygter næsten for, at det kunde hælde sig, at flere af dette Things meget ærede Medlemmer, der ifølge deres særdeles Stilling i Staten kunde være specielt opfordrede til at tale i denne Henseende, maaskee hellere ville undlade dette, for at det ikke skulde synes, som om de ved at tale andre Embedsmænds, deres Standskællers Sag, skulde tillige mere eller mindre directe tale deres

egen. Det er mulig, at jeg feiler, men denne Feiltagelse er dog maaskee aldeles berettiget, thi jeg har allerede hørt et Par Gange her i Salen Undskyldning, fordi en eller anden af de ærede Medlemmer talte noget, der endog saa i et temmelig vidt Omfang kunne berøre dem selv. I Forbigaaende skal jeg hermed ikke undlade at bemærke, at hvor roesværdig end denne Delicatesse kan være, saa antager jeg den dog ikke aldeles begrundet. Der er aldeles ikke Spørgsmaal her, eller noget Sted, om hvem der tales, men hvad der tales, og at Sandheden skal komme frem, ligegyldigt hvorledes den maatte komme, og det maatte ogsaa være ligegyldigt i hvilken Form den end maatte komme frem, ikke heller er det fra det hele Thing, der Hayes en saadan Anskuelse; thi i saa Fald maatte jo Enhver tale meest om de Sager, der ikke vedkomme ham, og naar vi ville følge denne Sag til den yderste Grændse, ville vi jo komme til det Resultat, at Enhver skulde tale mest om det, som han meest vidste af; thi saare naturligt er det, at man dog forstaaer bedst at tale om det, som angaaer En nærmest; thi den, som har Skoen paa som trykker, han veed bedst hvor Trykket er. Det Rette er nemlig, at vi skulde tale en Sag lige meget, om den er vor egen, men naturligvis ikke fordi den er vor egen. Efter Undskyldning for denne noget lange Indledning, skal jeg tillade mig at gaae ind paa selve Sagen. Endskjøndt jeg har været med at stille dette Ændringsforslag, hvorefter, hvis det maatte gaae igennem, Staten komme til at udgive directe nogle Hundrede Rbd. mere om Aaret, saa hører jeg sandelig ikke til dem, der skal miskiende eller ringeagte en Tilbøielighed hos flere af dette Things ærede Medlemmer til at spare for Staten unødvendige og unyttige Udgifter. Men idet vi ere aldeles enige i dette Princip, saa kunde det vel være Tilfældet, at vi, naar Spørgsmaalet blev om i et correct Tilfælde at handle derefter, vilde komme til at vandre ad forskjellige Veie; thi Begreberne om hvilke Udgifter der skulde være unødvendige og unyttige ere ifølge deres Bessaffenhed elastisk og vage, saa at der for enhver Rigsdagsmands Tankegang i denne Henseende er en særdeles vidt Mark, og en uberegnelig Tumlende